

26 de maig de 2026. Som aquí, esperant que arribi...

Fa molts anys, la família del meu pare va marxar d'un poblet d'Andalusia per venir a viure aquí. Quan dic la família vull dir els avis, els pares, els germans, els tiets, els cosins, les seves parelles, els parents dels parents i els seus fills. Des d'aleshores també som veïns, perquè es van instal·lar tots al mateix barri.

La ciutat i els temps van anar canviant, però van continuar relacionant-se com si encara fossin al poble. Aquells vincles no s'han perdut, al contrari, seguim compartint les alegries i les penes com una família immensa i diversa que no para de créixer i multiplicar-se.

Al ser tants i propensos a la reunió festiva amb qualsevol excusa, va arribar un moment en que era un continu de festes i festetes, un no parar de reunions familiars que ja portaven algun conflicte. Per això es va decidir agrupar les celebracions i crear comissions de treball.

La cosa va quedar així: llevat del Nadal que és sagrat, per als aniversaris fem dues trobades a l'any, les comunions totes alhora, per ser més pràctics els sants els vam deixar córrer, les noces de qualsevol tipus i els batejos mirem que no en coincideixin dos al mateix mes; els enterraments com és normal són a demanda.

L'última trobada d'aniversaris ens va tocar organitzar-la a nosaltres. Vam comptar que seríem unes vuitanta persones entre petits i grans, així que per no tenir problemes d'espai vam llogar la sala del centre cívic del barri.

Una festa fantàstica, el pastís era impressionant, amb molts pisos com si fos per a un casament, però de sabors i colors diferents, decorat amb centenars d'espelmes per bufar-les entre vint-i-quatre.

Els aniversaris m'agraden molt. Sempre comencem amb un joc, fem un sorteig per decidir qui d'entre els homenatjats escollirà una data futura, i després els altres fan prediccions optimistes sobre aquell dia: "Seré a Jamaica", "M'hauré fet ric amb la bonoloto", "Tindré fills"... El cert és que només es solen complir els desitjos menys agosarats, però la intenció ha de ser poder portar-los a terme.

Aquesta vegada va triar al net de la meva cosina més gran. Una data llunyana de l'any 2026. Els pronòstics s'anaven encadenant a bon ritme, entre rialles i aplaudiments, però quan havia de parlar l'*Abuela* es va fer el silenci. No deia res i no és gaire normal. Llavors mirant-nos un per un, amb una mitja rialla va dir:

- *En el 2026 estaré aquí con vosotros... esperando llegar al 2027!*

Teresa Padullés Morato, marit del client Joan ossa Suades